Srijeda, 18.07.2012.g.

Ponovno sam danas ustao nešto ranije. A kada tako ustanem, većinom

odem u sobu gdje je na stolu uvijek otvoreno nešto od duhovne

literature.

I NEKAKO SE PREPUSTIM VOĐENJU DUHA SVETOGA U TOME

ŠTO ĆU ČITATI. KAKO MI U KOJEM TRENUTKU DOĐE. I

NIJEDNO TAKVO ČITANJE DO SADA NIJE PROŠLO BEZ ČITANJE

BIBLIJE, PISANE BOŽJE RIJEČI.

ILI SE PRISJETIM NEKIH RIJEČI IZ ČITANJA ŠTO SU ČITANA

NA MISI, ILI KROZ ČITANJE NEKE KNJIGE DOĐEM I DO NEKIH

NAVODA IZ BIBLIJE PA IH IDEM U CIJELOSTI PROČITATI.

ILI SAM U SVOJIM DILEMAMA I DVOJBAMA JEDNOSTAVNO

POTREBAN BOŽJE RIJEČI PA SAMO OTVORIM BIBLIJU NA NEKOJ

STRANICI.

U SVAKOM SLUČAJU, PREPUŠTAM SE VOĐENJU DUHA SVETOGA.

POGLEDAM PO STOLU, POGLEDAM KNJIGU PO KNJIGU I TADA

OSJETIM ŽELJU I POTREBU DA PROČITAM NEŠTO KONKRETNO.

TO JA ZOVEM VOĐENJEM DUHA SVETOGA.

A danas me potaknuo da nastavim čitati knjigu

Svetog Ivana Kasijana DUHOVNI BOJ S

OSAM GLAVNIH STRASTI.

I, NARAVNO, "NALETIO" SAM NA RAZJAŠNJENJE JEDNOG SVOG

OSJEĆAJA KOJI ME "DRŽI" VEĆ NEKO VRIJEME.

Naime, osjećao sam da činim neki grijeh u svojem duhovnom i

svakodnevnom životu kojega nisam mogao točno "uhvatiti". Mislio sam

najprije da je to oholost. Da, možda je i ponekad bila, pogotovo ona

DUHOVNA OHOLOST, DA SAM U NEČEMU BOLJI VJERNIK OD

DRUGIH OKO MENE.

No, opet, nije to bilo to a ja nisam znao kako drugačije protumačiti moj

osjećaj.

I tako sam danas, kroz nastavak čitanja knjige Svetog Kasijana, čitao o

duhovnom boju PROTIV STRASTI TUGE, PROTIV STRASTI

DUHOVNE TROMOSTI I TAŠTINE.

I DA, TO O TAŠTINI, TU SAM

PREPOZNAO SEBE. TU SAM UVIDIO TU

STRAST I KAKO KROZ NJU ČINIM

MNOGO SVAKODNEVNIH GRIJEHA KOJI

SU ME BOLJELI ALI IH NISAM ZNAO

TOČNO PREPOZNATI. A SAMIM TIM

NISAM NI ZNAO KAKO SE TOČNO

BORITI PROTIV NJIH.

Krenuo sam ovih dana, nakon mnogih razmišljanja, u žestoku

borbu protiv NEUMJERENOSTI U JELU, PA I PIĆU.

NI JEDAN GRIJEH SE NE MOŽE POBIJEDITI LAKO A POGOTOVO

NE AKO SE OD NJEGA BJEŽI.

JA BIH BJEŽANJEM NAZVAO I SILNE DIJETE, ODRICANJE OD

HRANE I PIĆA, NERAZUMNI POSTOVI, SAMO KAKO BI SE

ČOVJEK RIJEŠIO TOGA GRIJEHA.

ONI KOJI NE VJERUJU U GOSPODINA, ILI KOJIMA JE VJERA

SLABA, NAZVALI BI TO MRŠAVLJENJEM, RJEŠAVANJEM

ZDRAVSTVENIH PROBLEMA, POBOLJŠAVANJEM VANJSKOG

IZGLEDA I SL.

NO, NAMA, KOJI VJERUJEMO, ILI ŽELIMO ČVRSTO VJEROVATI U

GOSPODINA, NAMA JE TO BORBA PROTIV GRIJEHA, TEŠKOG

GRIJEHA, NEUMJERENOSTI U JELU I PIĆU.

POBJEDOM NAD TIM GRIJEHOM, KAO GRIJEHOM, I UZ

GOSPODINOVU POMOĆ, JER DRUGAČIJE POBJEDA NEĆE BITI

POTPUNA I TRAJNA, MI ĆEMO DOBITI I SVE ONO ŠTO NAKON

TOGA SLIJEDI I ŠTO JE BILA GOSPODINOVA VOLJA KADA NAS

JE ZAMISLIO I STVARAO. BIT ĆEMO ZDRAVI, LIJEPI, UMJERENI.

JA SAM SE CIJELI ŽIVOT BORIO S TIM GRIJEHOM, I UZ GRIJEH

BLUDA, NA RAZNE NAČINE, TO JE GRIJEH GDJE ME ZLI

STALNO NAPADA I ČESTO JE IMAO USPJEHA.

TA NEUMJERENOST ME DOVELA DO OBITELJSKIH PROBLEMA,

ZDRAVSTVENIH PROBLEMA, POSLOVNIH PROBLEMA, A NAJVIŠE

DO PROBLEMA S VJEROM U GOSPODINA.

BORIO SAM SE PROTIV NJE KADA NISAM BIO S GOSPODINOM.

DRŽAO SAM DIJETE, NISAM JEO PO VIŠE DANA, NISAM PIO

ALKOHOL PO 3-4 MJESECA. I SLIČNO.

I BILO JE NEKIH REZULTATA ALI BEZ GOSPODINA, GRIJEH

NEUMJERENOSTI I NJEGOVE POSLJEDICE, VRAĆALI SU SE JOŠ

ŽEŠĆE I ŽEŠĆE.

SVE DO MOJEG OBRAĆENJA, DO

TRENUTKA KADA VIŠE NISAM MOGAO

DALJE U SVOJEM ŽIVOTU, SHVATIO

SAM DA SAM NITKO I NIŠTA BEZ

GOSPODINA, POZVAO SAM GA U

POMOĆ I ON ME POVEO PUTEM

OBRAĆENJA.

NA PUTU OBRAĆENJA, TEČE ČETVRTA GODINA, USPJEŠNO SE

BORIM I PROTIV NEUMJERENOSTI.

NEUMJERENOST U PIĆU RIJEŠIO SAM KROZ BORAVAK U

ZATVORU. NISAM SMIO PITI ALKOHOL DOK SAM BIO U

ZATVORU, GOSPODIN ME TAMO U TOME JAČAO, I KADA SAM

IZAŠAO IZ ZATVORA, OJAČAN KROZ SVAKODNEVNE MISE,

MOLITVE, ISPOVIJEDI, PRIČESTI, BIBLIJU I DRUGU DUHOVNU

LITERATURU, SAMO SAM NASTAVIO S TIM.

ZA MENE, NA OVAJ NAČIN, PRESTANAK ISPIJANJA ALKOHOLNIH

PIĆA JE BIO JEDINI NAČIN DA TAJ GRIJEH NEUMJERENOSTI U

PIĆU, IZBACIM IZ SEBE. TAKO JE ZA SADA.

SAM NE BIH USPIO. SAMO S GOSPODINOM, KOJI ME JE

STALNO JAČAO U ONIM SILNIM KUŠNJAMA KOJE MI JE

PRIREĐIVAO ZLI. KROZ RAZNE LJUDE, SITUACIJE I SL.

JEDNOSTAVNO VIŠE NEMAM POTREBU ZA ISPIJANJEM

ALKOHOLA. ALI ZLI, OSJEĆAM GA, VREBA SA STRANE I ČEKA

DA "PADNEM", DA SE OPUSTIM. I VJEROVATNO BI SE TO VEĆ

BILO DOGODILO DA NISU TU SVAKODNEVNA MISA, MOLITVA,

PRIČEST I DRUGA DUHOVNA ORUĐA.

MI LJUDI SMO, BEZ GOSPODINA U

SVOJIM ŽIVOTIMA, JEDNOSTAVNO

PRESLABI ZA KUŠNJE ZLOGA. JER ON

JE DUH A MI SMO TIJELA U KOJIMA

POČIVA DUHOVNI DIO. I BEZ

DUHOVNE POMOĆI SA STRANE SMO

JEDNOSTAVNO PRESLABI.

TO TOČNO OSJEĆAM KADA POGLEDAM SVOJU ŽIVOTNU BORBU

SA NEUMJERENOŠĆU U PIĆU.

No, kroz čitanje naprijed navedene knjige Svetog Kasijana SPOZNAO

SAM DA JE BORBA S GRIJEHOM STALNA, I DA ĆE, NA RAZNE

NAČINE, TRAJATI CIJELI NAŠ ŽIVOT.

I DA SE MI LJUDI JEDNOSTAVNO

MORAMO BORITI PROTIV GRIJEHA. NE

BJEŽATI OD NJEGA, OKRETATI GLAVU

OD NJEGA, ŽMIRITI PRED NJIM, NE,

BORITI SE STALNO I SVAKODNEVNO.

SAMO SE KROZ DUHOVNU BORBU, UZ DUHOVNA ORUĐA KOJA

STALNO NABRAJAM, MOŽE USPIJEVATI U BORBI SA GRIJEHOM.

USPIJEVATI, NE USPJETI. JER ĆE TA BORBA TRAJATI DO

KRAJA NAŠIH OVOZEMALJSKIH ŽIVOTA. JER ĆE SE NAS

GOSPODIN KUŠATI KROZ NAPADE ZLOGA SVE DO KRAJA NAŠIH

ŽIVOTA. TEK ONDA ĆEMO VIDJETI BLAGODATI OBEĆANE NADE

I NAŠE BORBE PROTIV GRIJEHA.

A na GRIJEHU KOJU RADI STRAST TAŠTINE I BORBI PROTIV

NJE, kako je naveo dragi svetac Kasijan u svojoj knjizi, spoznao sam

odgovor na ono što me mučilo u zadnje vrijeme.

DA GRIJEŠIM, OSJEĆAM DA SAM U NEKOM STANJU GRIJEHA, A

NISAM MOGAO PREPOZNATI ŠTO I KAKO.

I SPOZNAO SAM ONAKO ČISTO I JASNO KOLIKO JE SAMO

LUKAV TAJ ZLI U TOME KADA MU GOSPODIN DADNE DA NAS

KUŠA I NAVEDE NA GRIJEH.

A KUŠANJE KROZ STRAST TAŠTINE JE NEŠTO JAKO, JAKO

LUKAVO. SKORO DO SAVRŠENSTVA, KOLIKO NESAVRŠENO

DUHOVNO BIĆE KAO ŠTO JE ZLI MOŽE SMISLITI.

I piše Sveti Ivan Kasijan:

"…Ostale su strasti istolike i jednostavne. Taština je, pak,

raznolika i složena. Ona odasvud, tj. sa svih strana nasrće

na bojovnika: i u vrijeme boja, ali i onda kada je

pobjeda već na vidiku. Jer ona pokušava raniti Kristova

bojovnika i odjećom, i stasitošću, i hodom, i glasom, i

poslom, i bdijenjima, i postovima, i molitvom, i

usamljenošću, i čitanjem, i znanjem, i šutljivošću, i

poslušnošću, i smirenjem i dobrodušnošću…

…Onoga kod kojeg ne može izazvati taštinu ljepotom

raskošne odjeće, đavao iskušava nezgrapnom, neurednom i

bezvrijednom odjećom; onoga koga nije uspio survati u tu

strast pomoću časti, sapliće ponižavanjem; onoga koga ne

uspije nagovoriti da se uznosi velikim znanjem i

krasnorječivošću, lovi šutnjom. Tko javno posti biva

uznemiravan taštom slavom, a tko tu slavu prezre pa

počne skrivati post, trpi napade samouznositosti. Kako se

ne bi uprljao taštinom, ponetko izbjegava dugačke molitve

pred braćom. Međutim, počevši moliti u tajnosti, a

nemajući ljudskih svjedoka svoga čina, ne uspijeva izbjeći trubljenje o tome…

…Ostale se strasti, kao što smo rekli, smiruju pod utjecajem drugog mjesta. Stišavaju se i slabe zbog udaljavanja od predmeta grijeha, ili od grješnih prigoda.

Ova, pak, ide i u pustinju s onim koji bježi od nje. Ona se ne boji nijednog mjesta, niti slabi kada se predmet grijeha udalji od očiju. Hrabrost za napad crpi upravo iz uspješnosti u stjecanju vrlina onoga koga napada. Druge strasti, kao što je već rečeno, s vremenom slabe i

isčezavaju. Taštini, naprotiv, vrijeme ne samo da ne šteti,

već sabire hranu za njezin rast…

…Želeći istinski duhovni rast, Kristov bojovnik treba

nastojati oko pobjede ove mnogoobличne zvijeri.

Prvenstveno moramo izbjeći sam susret s tom složenom

nepotrebnošću koja je spremna napasti nas sa svih strana.

Kako bi smo to postigli ne treba da - zadržavajući u

mislima Davidovu izreku: *Jer Bog će rasuti kosti onih koji*

***tebe opsjedaju (Ps 53,6)* - sebi zabranimo bilo što činiti,**

ili poduzimati s namjerom da steknemo taštu slavu. Zatim,

ono što je učinjeno dobro, treba pažljivo sačuvati, kako se

ne bi potkrala bolest taštine i uništila plodove našeg

truda… Svakako treba izbjegavati i ono što nas ističe i

što nam - jer je samo nama svojstveno - može donijeti

slavu. Tim samoisticanjem prvenstveno se i očituje naša

oboljelost od smrtonosne zaraze - taštine, premda smo joj

mogli izbjeći da smo imali na umu opomenu kako ćemo u

potpunosti izgubiti plodove napora, koje smo poduzimali s

taštom namjerom, te da ćemo još uz to i počiniti veliki

prijestup…

Žalosteći Boga poželjeli smo činiti djela zbog ljudi, a ne

zbog Njega, kao što nam je bila dužnost. Time smo ljude

pretpostavili Bogu, a slavu svijeta slavi Božjoj. To će

razotkriti Bog koji vidi i ono što je skriveno."

SVETI IVAN KASIJAN OVO JE PISAO ZA BRAĆU REDOVNIKE

NEGDJE U 4. ILI 5. STOLJEĆU.

A KAO DA JE PISAO DANAS, ZA MENE, KOJI PREPOZNAJEM

NAPADE ZLOGA NA MENE S OVOM TEŠKOM DUHOVNOM

BOLEŠĆU, TAŠTINOM, RADI MOJEG OBRAĆENJA, RASTA U VJERI

I DUHOVNOSTI, SVJEDOČENJU SVEGA TOGA DRUGIMA, PISANJU

OVOG MOJEG DUHOVNOG DNEVNIKA.

PREPOZNAO SAM JA DA NEŠTO NIJE U REDU. I GOSPODIN MI

JE POMOGAO POSLAVŠI MI OVU KNJIGU.

KAKO LI TI SAMO PAZIŠ NA MENE

GOSPODINE! I NE ŽELIM BITI TAŠT

KADA OVO PIŠEM. JER TI ME VOLIŠ,

ALI NIŠTA VIŠE KAO I DRUGE OKO

MENE.

ZATO TI BESKRAJNA HVALA ZA TO,

GOSPODINE, ŠTO NAS VOLIŠ I ŠTO

NAS PAZIŠ!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I DJEVICA MARIJA, TVOJA I NAŠA MAJČICA.